

Zawierzenia Narodu Polskiego Matce Bożej w czasie uroczystości odbywanych pod hasłem: „Z Maryją dziękujemy za 1050 lat Chrztu Polski”. Przewodniczył im arcybiskup Gądecki. Przywołano także historyczny Akt Oddania z 1966 r.

Mielec również przygotował się do wielkiego jubileuszu Chrztu Polski. W poniedziałek, 11 kwietnia w Pałacyku Oborskich Muzeum Regionalne i Klub Inteligencji

Katolickiej zorganizowały konferencję naukową związaną tematycznie z 1050 rocznicą zaprowadzenia chrześcijaństwa w Polsce. Wygłoszonych zostało pięć referatów: o znaczeniu przyjęcia chrztu w 966 r. przez księcia Polan Mieszka i konsekwencjach tego wydarzenia w następnych wiekach, roli Kościoła w życiu narodu polskiego, zwłaszcza w okresie 150 lat zaborów, obchodach Millenium w 1966 r. i przygotowaniach do tego jubileuszu

w Rzymie, ale także i w Mielcu, oraz o konkurencyjnych państwowych obchodach Tysiąclecia Państwa Polskiego. Pokłosiem tego ówczesnego konfliktu, a właściwie wojny na linii państwo-kościół w 1966 r. było zablokowanie w Mielcu budowy nowego kościoła na Osiedlu, a potem także na Starówce. W cykl mieleckich obchodów wpisała się także otwarta 21 kwietnia w SCK wystawa „Ostrów Lednicki. U źródeł chrześcijaństwa”.

Ks. Paweł Lewandowski

Czy ksiądz może odmówić udzielenia chrztu świętego mojemu dziecku?

W liście pasterskim Episkopatu Polski, z 22 listopada 2015 r., czytamy: „Pełne wiary spojrzenie na to przełomowe w dziejach naszego narodu wydarzenie sprawia, że przeżycie Jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski nie ogranicza się do rozważania zagadnień o charakterze społecznym, kulturowym czy narodowym. Są to z pewnością kwestie ważne, ale to przecież nie te pytania usłyszał Mieszko I, gdy stanął przy chrzcielnicy.

Najpierw zapytano go o to, czy wyrzeka się szatana i jego próżnej chwały. Następnie, czy wierzy w Boga Ojca Wszechmogącego, w Jego Jedynego Syna – Jezusa Chrystusa, wcielonego, ukrzyżowanego i zmarłego, w Ducha Świętego, w święty, katolicki i apostołski Kościół, w społeczność świętych i w zmartwychwstanie ciała. Na wszystkie te pytania Mieszko odpowiedział: „Wierzę!”. To samo wyznanie wiary powtarzamy i my 1050 lat później”. Jak zauważają polscy biskupi, wydarzenia o charakterze społecznym, kulturowym czy narodowym związane z Rokiem Jubileuszowym, skądinąd niezwykle ważne, nie mogą nam przesłonić refleksji podstawowej, którą w tym szczególnym czasie zobligowani jesteśmy czynić.

Obchody 1050-lecia Chrztu Polski stanowią dla nas bowiem doskonałą okazję przede wszystkim do odnowy i pogłębienia własnej świadomości chrzcielnej. Aby wykorzystać tę okazję, na łamach naszego czasopisma, podejmiemy refleksję nad sakramentem chrztu świętego, który prawodawca kodeksowy w kan. 849 określa jako „konieczny do zbawienia przez rzeczywiste lub zamierzone przyjęcie, który uwalnia ludzi od grzechów, odradza ich jako dzieci Boże i przez upodobnienie do Chrystusa niezniszczalnym charakterem włącza ich do Kościoła”.

Rozpocznijmy od stwierdzenia, iż zarówno na Wschodzie jak i na Zachodzie praktykę udzielania chrztu dzieciom uważa się za normę niepamiętnej tradycji. Chociaż

pierwsze wyraźne świadectwa na ten temat pochodzą z II wieku, to jednak żadne z nich nie przedstawia chrztu dzieci jako nowego zjawiska. Synody IV wieku zaś potwierdzały już tę praktykę w swoich statutach. Mając na uwadze powyższą tradycję, prawodawca kościelny nakłada na rodziców katolickich obowiązek zatroszczenia się o ochrzczenie ich dziecka w pierwszych tygodniach jego życia, możliwie najszybciej po urodzeniu (kan. 867 § 1).

W zwyczajnej sytuacji, gdy dziecku nie zagraża żadne niebezpieczeństwo, do godziwego ochrzczenia dziecka wymaga się:

- zgody rodziców, lub przynajmniej jednego z nich; względnie tych, którzy prawnie ich zastępują;

- istnienia uzasadnionej nadziei, że dziecko zostanie wychowane po katolicku (kan. 868,1).

Z pomocą w wyjaśnieniu, co należy rozumieć przez „wychowanie po katolicku”, przychodzi nam *Instrukcja duszpasterska Episkopatu o udzielaniu sakramentu chrztu świętego dzieciom* z 1975 r., w której czytamy: „Wychowanie w wierze oznacza: doprowadzenie dziecka do świadomej przyjaźni z Chrystusem, a to dokonuje się przez: przekazanie dziecku podstawowych prawd wiary i zasad moralności głoszonych przez Kościół katolicki, a przede wszystkim nauczanie dziecka modlitwy, włączenie go w życie wspólnoty katolickiej (Msza św. niedzielna), posyłanie na naukę religii, doprowadzenie do pełnego udziału w Eucharystii i do przyjęcia sakramentu bierzmowania oraz wprowadzenie w dojrzałe i odpowiedzialne życie chrześcijanina” (nr 2).

Wymogi te wynikają z przyrzeczenia złożonego podczas sprawowania sakramentu małżeństwa, iż małżonkowie przyjmą i po katolicku wychowają potomstwo zrodzone w małżeństwie oraz, w przypadku małżeństw mieszanych (małżeństwem mieszanym nazywa się związek zawarty przez dwie osoby ochrzczone, z których jedna przyjęła chrzest w Kościele katolickim lub do niego po chrzcie świętym została przyjęta przez publiczne wyznanie wiary i nie wystąpiła z niego formalnym aktem, a więc jest katolikiem; druga zaś należy do Kościoła lub wspólnoty kościelnej nie utrzymującej pełnej jedności z Kościołem katolickim), z oświadczenia strony katolickiej, że doloży wszelkich starań, aby dzieci zrodzone z małżeństwa mieszanego zostały ochrzczone i wychowane w Kościele katolickim.

Jak zauważa ks. prof. Leszek Adamowicz (*Wprowadzenie do prawa o sakramentach świętych według Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz Kodeksu Kanonów Kościołów Wschodnich*, Lublin 1999), pewne problemy natury pastoralnej budzi dyspozycja kodeksowa stawiająca wymóg uzyskania uzasadnionej

nadziei odnośnie do wychowania katolickiego dziecka. Prawodawca kościelny ogranicza się tutaj do stwierdzenia, że „jeśli jej zupełnie nie ma, chrzest należy odłożyć zgodnie z postanowieniami prawa partykularnego, powiadamiając rodziców o przyczynie” (kan. 868 § 2). W podobny zresztą sposób wypowiedziała się nieco wcześniej (20 października 1980 r.) Kongregacja Nauki Wiary w instrukcji *Pastoralis actio* przypominając, iż chociaż zasadniczo nie powinno się odmawiać dzieciom daru chrztu świętego, to jednak muszą zostać złożone zapewnienia, że ten dar, przez autentyczne wychowanie w zakresie wiary i życia chrześcijańskiego, będzie wzrastał w taki sposób, aby sakrament osiągnął całą swoją „prawdę”. Takie zapewnienie na ogół jest składane przez rodziców lub bliskich, chociaż może być uzupełnione w różny sposób w ramach wspólnoty chrześcijańskiej. Jeśli zapewnienie nie jest szczere, można odłożyć sakrament, jeśli zaś naprawdę brak takiego zapewnienia lub wprost odrzuca się go, chrztu świętego należy odmówić (nr 28). Ważnym jest jednak, aby mieć świadomość tego, że chrzest święty we wspomnianych powyżej sytuacjach odkłada się ze względów pedagogicznych. Na celu ma się bowiem takie działanie, aby rodzina pogłębiła swoją wiarę lub stała się bardziej świadoma swoich obowiązków (nr 31).

Przywołana już Instrukcja duszpasterska Episkopatu o udzielaniu sakramentu chrztu świętego dzieciom (nr 2), przewidując różne sytuacje duszpasterskie, postanawia:

- nie udzielać sakramentu chrztu świętego małym dzieciom bez faktycznej wiedzy rodziców (opiekunów), lub wbrew ich woli;

- jeśli rodzice dziecka poprzestają na małżeństwie cywilnym, duszpasterz powinien starać się o doprowadzenie ich do zawarcia małżeństwa sakramentalnego przed chrztem dziecka.

W przypadku wyraźnej odmowy, należy żądać na piśmie oświadczenia od rodziców dziecka i chrzestnych, że zobowiązują się wychować dziecko w wierze katolickiej. Podobnie w sytuacji, gdy rodzice żyją bez ślubu kościelnego z powodu przeszkód kanonicznych;

- jeśli jedno z rodziców dziecka jest wierzące, a drugie nie, dziecku należy udzielić chrztu;

- w zetknięciu się z trudnymi lub zawikłanymi problemami z zakresu chrztu, duszpasterz, w poczuciu odpowiedzialności przed Bogiem za owoce łaski tego sakramentu, powinien w poszczególne wypadki dokładnie wnikać, rozpatrzyć je, a następnie podjąć odpowiednią decyzję, lub w razie potrzeby zwrócić się do ordynariusza.

Czy zatem ksiądz może odmówić udzielenia chrztu świętego mojemu dziecku? Co do zasady nie czyni się tego. Jednak w określonych sytuacjach, wyjaśnionych w niniejszym artykule, duszpasterz – mając na uwadze powagę sakramentu i względy pedagogiczne – może być zmuszony do podjęcia decyzji o odmowie lub odłożeniu udzielenia chrztu świętego dziecku.

IKONA

PISMO PARAFII
MATKI BOŻEJ NIEUSTAJĄCEJ POMOCY
W MIELCU

ISSN 1640-2235

20 LAT IKONY

MŁOSIERNI JAK OJCIEC

Kraków
ŚDM 2016

ROZNIČNICA CHRZTU POLSKI

	Od Redakcji	3
	DAR EUCHARYSTII	
	Eucharystia	4
	Bóg jest pośród nas	6
	Postęga nadzwyczajnych szafarzy Komunii Św.	8
	Z ŻYCIA KOŚCIOŁA	
	Ikona ma już 20 lat	9
	Inscenizowana Droga Krzyżowa	12
	Via Lucis	14
	Młodzież u Jasnogórskiej Pani	14
	Niepojęty dar	14
	Duchu święty działaj w nas	16
	Niech żyje Maryja	20
	45 lat służby w Winnicy Pańskiej	20
	Rowerowa majówka Grupy Apostolskiej	21
	Jestem Twój. Amen	21
	Młodzi dziękują	22
	Kotań miejsce spotkań z Bogiem, bliźnim i sobą	23
	Konkurs biblijny	24
	JSJD oddanie Panu chwały	24
	Ksiądz Prałat Kazimierz Czesak	26
	Św. o. Stanisław Papczyński	26
	Pielgrzymka Rodziny Radia Maryja	38
	Barabasz	39
	PPT	40
	1050-LECIE CHRZTU POLSKI	
	Centralnie i lokalnie	41
	Czy ksiądz może odmówić udzielenia chrztu...	42
	BLIŻEJ ŚDM	
	Peregrynacja symboli ŚDM	44
	Czym jest Tydzień Misyjny	45
	RÓŻNOŚCI	
	Fundamentem jest miłość, fundamentem jest miłosierdzie	46
	Książę Niezłomny	48
	Duc in Altum	49
	Służba która wyda(je) owoce	52
	Pięć rad Ojca Pio	52
	Mały Poradnik Modlitwy	54
	Miłosierdzie Boże w tajemnicy wcielenia	55
	Z ŻYCIA PARAFII	
	Kronika parafialna	56
	Od bieli do czerni	60
	PROPOZYCJE	
	Godne uwagi: płyta, film, internet	61
	Filadelfia	62

Mały Jubileusz

Każdy kolejny numer Ikony jest dla nas wyzwaniem, ale też powodem do radości i satysfakcji. Zwłaszcza gdy słyszymy od długoletnich Czytelników, że Pismo trzyma dobry poziom. Radość dla nas tym większa, że możemy oddać w Wasze ręce obecny numer, jako numer jubileuszowy. Ikona przeżywa bowiem swoje dwudzieste urodziny. Obecny numer będzie w niektórych momentach jak przeglądanie rodzinnego albumu. Będziemy mogli zobaczyć jak Ikona rodziła się w głowach, przychodziła na świat, rączkowała i dojrzewała aż do obecnej postaci. Cieszy nas spora liczba odbiorców. Każdy kolejny numer rozchodzi się w nakładzie ponad 1000 egzemplarzy, a możemy zakładać, że biorą go do ręki nie tylko ci, którzy go kupują, ale jest przekazywany z rąk do rąk, z rodziny do rodziny, od sąsiadka do sąsiada, od babci przez córkę do wnuczki, itd. Dziękujemy Wam, Drodzy Czytelnicy za wasze dobre słowo o naszej pracy, podpowiedzi, konstruktywne komentarze, a także za wasze zniecierpliwienie, które przynagla nas niekiedy do intensywniejszej pracy. Niech Maryja, Patronka Mielca, naszej Parafii i naszego Pisma czuwa z macierzyńską miłością nad jego twórcami i czytelnikami.

Ks. Marek Synowiec

Redaktor: Ks. Marek Synowiec
Skład redakcji: Renata i Janusz Fila, Magdalena Królikowska, Krystyna Lubera, Jakub Parys, Jerzy Skrzypczak, Bartosz Ujas
Współpraca: Olga Apollo, ks. Andrzej Bajorek, ks. Mateusz Gurbisz, Maria Kąsek, kl. Konrad Kilian, ks. Damian Kurek, Agata Kusek, ks. Paweł Lewandowski, Patrycja Lubera, Michał Parys, Aleksandra Pieróg, Katarzyna Rybak, Kinga Rzeszutek, Agnieszka Szczurek, Grzegorz Świątek, Julia Tułacz
Zdjęcia: Ks. Mateusz Gurbisz, Foto lab, Młodzież
Korekta teksty: Edyta Gracz-Chmura, ks. Mateusz Gurbisz
Skład: Barbara Pułak
Adres redakcji: e-mail: ikona.mbnp.mielec@gmail.com, listowny: Redakcja Ikony, ul. Ks. Arczewskiego 1, 39-300 Mielec